Ч. 12. Второк 30 (17) січня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Реченець скликаня парляменту. — Новий папский нунций у Відни. — Найд. Наслідник престола в Берлині. — Розвязане хорватского сойму. — Офіцирский заговор в Сербії. — По виборах в Німеччині.

Як доносять з Відня, палата послів буде скликана рішучо на 27 лютого. Президия посольскої палати гадає, що наради комісийні поступлять до початку марта так далеко, що буде можна в перших днях згаданого місяця приступити до першого читаня войскових предложень. Правительство наміряє взагалі так підпирати войскові предложення, аби австрийский парлямент як найскорше покінчив свої наради над ними.

Католицка часопись „Corriere d'Italia“ доносить, що секретар конґреґациї для надзвичайних справ духовних о. Скапінеллї ді Лєґіньо зістав іменований папским нунцием у Відни. Урядовий ватиканьский „Osservatore Romano“ потверджує то іменоване о. Скапінеллього. Рівночасно Скапінеллї зістав іменований титулярним архієпископом Лядикеї.

Найд. Архикнязь Франц Фердинанд прибув вчера перед полуднем до Берлина. Цісар Вільгельм привитав Архикнязя на двірци. В полудне відбуло ся родинне снідане в цісарскій палаті, вечером хрестини в палаті німецкого наслідника престола, а о год. 8 вечером двірский обід. По обіді Архикнязь виїхав з Берлина. На бажане Архикнязя замовив австрийский амбасадор службу Божу в католицкій церкві сьв. Ядвиги, котрої Архикнязь вислухав.

Загребска урядова часопись оповіщує два відручні письма королївскі о розвязаню вибраного недавно хорватского сойму, котрий ще був не зібрав ся. Розвязане послідувало з причини, що сойм в своїм теперішнім складі не дає надії успішної праці. Рівночасно поручено банови розписати нові вибори до сойму.

„N. fr. Presse“ одержала через Загреб з добре поінформованих кругів що до положеня в Білграді такі вісти: Ціла суть річи спору між сербским наслідником престола а міністром війни лежить в невдоволеню тої части офіцирів, котра брала участь в заговорі на житє короля Александра Обреновича. Суть то именно всї молодші члени, на котрих чолї стоїть рухливий і впливовий майор ґенерального штабу Димитриєвич. Легко зрозуміти, яке прикре враджінє мусїла зробити на заговірників вість, що Пасич і теперішне радикальне правительство мають намір видати зарядження для усунення заговірників із столиці і заступленя їх офіцирами з противного табору.

Отже ті невдоволені офіцири утворили заговір против правительства а також против короля, котрого обжаловують, що годить ся з правительством що до тих заряджень. Тому треба приписати наближене заговірників до наслідника престола. Як здаєть ся, між наслідником престола а невдоволеними офіцирами прийшло до порозуміня що до напору на короля Петра, аби або усунув радикалів від правительства і поручив переведене нових виборів правительству, зложеному з заступників всїх сторонництв, або аби зложив корону в користь сина.

Однако наслідник престола в послідній хвили завагував ся і мав, як кажуть, сам донести правительству о заговорі. Супротив того правительство постановило видати згадані заряджения, звернені против офіцирів. То заряджене мав перевести міністер війни Степанович, однако ґенерал заявив, що переведене слїдство виказало неправдивість донесеня наслідника престола і що взагалї ніякого тайного стоваришеня ні заговору між офіцирами нема.

Тепер отже уложила ся ситуация в той спосіб, що по одній стороні стоїть міністер війни Степанович, котрий бере в оборону заговірників разом з цілою білградскою залогою, що стоїть під командою ґен. Бозановича, по другій же стороні наслідник престола, котрий є інспектором армії, разом з малою горсткою білградскої залоги.

Старий прокурист.

(З даньского — Йос. Преґеля).

З поміж всїх понурих і скритих людий заживав старий прокурист Єнс Йонас Петерзен слави одного з найгірших. Коли товариші в бюрі відважили ся на який жарт або дотеп, ворчав на них злобно, а коли входив в двері все точно з ударом дзвона на церковній вежи, то видавало ся, немов би сонце захмарило ся, хоч би не знати яка погода була на дворі і в бюрі ставало холодно, нехай би печ була як найбільше розігріта. Так бодай говорили товариші.

В каварни, де їв обід і читав часописи, мав своє постійне місце в однім куті. Ніколи не говорив з ніким і ніхто не сьмів до него промовити. Служба боялась і ненавиділа его, а плачені ним датки за послугу були все обчислені на сотик і ніколи не переносили десять процент рахунку господаря. Служба мусїла дїлити ся гріши як уміла.

Мав велике мешкане при Нерревольд. Там мешкали перед ним его родичі і в тих комнатах з магоневою обставою повинно би було бути дуже вигідно, а однако не було. Було там вогко і сїро, з виімком спальні, де палило ся в печи; він мешкав лиш в тій одній комнаті. Ніхто не відвідував его, бо він не мав ніякої родини, з якою жив би, а одиноким чоловіком, що переступав его поріг, була послугачка, що приходила кождого рана спрятати в мешканю.

Сьвята, а особливо Різдво були для прокуриста все правдивою мукою. Не доставало ему его одностайної бюрової роботи. В часописях були лиш самі „сьвяточні балаканини“ і хоч він ніколи з другими каварняними гістьми не розмовляв, то однако бракувало ему їх виду. Очивидно всїх їх опановувала загальна сьвяточна дурійка.

Але нинїшного пополудня перед Різдвом був він вже лютий. Господар каварні безнастанно звиняючись, заявив ему, що він того вечера не отвирає.

То була справді несподіванка. Що він мав з собою почати?

Старий прокурист бігав по своїй комнаті сюди і туди, як дикий зьвір в клїтці. Голос дзвонів дразнив его, а тепер ще почав хтось на поверсї над его мешканем грати на фортепяні і він почув дзвінкі дитинячі голоси, що співали коляду: „Зійшли ангели“.

— Ангели і ангели і безнастанна балаканина. До мене не зійшов ще ні один ангел. На цілім широкім сьвітї не журить ся ні один чоловік мною, ніхто навіть не подумає про мене.

Він опер голову о вікно і видивив ся на вкриті снїгом дерева в парку Ерстед.

Сам! Самісенький на цілім сьвіті! І властиво так все було. Ніхто не любив его і він також дбав лиш о себе самого. А все таки ще о когось. Але она лежала вже від тілько, тілько літ на кладовищи. Чи віднайшов би він ще її гріб? Завтра мусить там піти. Мимохіть поплили в его очий горячі сльози по лици.

Діти на горі співали дальше.

— Ні, ні — говорив до себе. Може приходять часами до веселих щасливих людий, але до мене не приходить ніхто. І певно не прийде ніхто.

Нараз озвав ся дзвінок коло дверий і прокурист пішов отворити. То був малий хлопець з пральні з кошиком чистого біля.

Прокурист взяв від него біле і заплатив рахунок — не даючи очивидно нїчого за дорогу. — Коли він виймав гроші з мошонки, дивив ся на него хлопець. Що то? Він бачив, що той старий чоловік плакав. Стояв несьміло і почав пальцями шукати за чимсь в кишени, що одержав в коріннім склепі і коли прокурист заплатив і хотів замкнути двері, хлопець рішив ся.

— Ось вам, возьміть! — сказав і подав прокуристови, що мимохіть простягнув руку, брескву. — То для вас! Веселих сьвят!

І відтак сьміючи ся побіг скоро сходами на долину і зник, заки ще прокурист вспів прийти до себе з зачудованя.

— Що то було? Чи хлопець одурів? Він відважив ся ему, старому поважаному прокуристови віпхати в руху брескву і желати ве-

Коли супротив того відносини між інспектором армії а міністром війни стали як найгірші, справа станула так, що не було иншого виходу, як уступлене одного або другого. Уступлене наслідника престола послідувало з пересьвідченя, що який небудь прийшов би до керми инший міністер війни, не міг би він вже знести зарядженя теперішного міністра війни що до перенесеня на провінцию в дисциплінарній дорозї тих офіцирів, котрі зізнавали против своїх товаришів.

Якеж становище займе в цілій тій справі правительство. то певно покаже ся з відповіди на інтерпеляцию, яку має внести в скупштині посол, полковник Петро Масич.

Послідний день тіснїйших виборів рішив остаточно про склад нового німецкого парламэнту і то в спосіб, про який сторонництва лївиці по першім дни виборів навіть не гадали; консервативно - клерикальна більшість наслідком невдоволеня серед німецкого народу потерпіла погром. Більшість, що при еї помочи Бетман-Гольвеґ доси правив і перевів фінансову реформу з послїдним днем виборів перестала істнувати. Сторонництва лївиці здобули разом 203 мандати, а коли всьо, що стоїть поза сторонництвами лїберальними і социяльно-демократичним, зачислити до консерватистів, то вийде лише 194. Більшість в парляменті виносить 199, отже против голосів лївиці не може бути ухвалений ні один закон. З днем 25 с.м. почалась датувати нова ориентация у внутрішній політиці німецкої держави. Заходить питане, на кім опре ся Бетман - Гольвеґ в новім парляменті? На меншости, якій німецкій нарід висловив своє недовіре чи на новій більшости, яка належить переважно до крайної лївиці? Здає ся, що на нікотрій з тих ґруп, бо правлїнє против нової більшости є неможливе, а правлїнє з новою більшостию серед теперішних обставин дуже неправдоподібне.

Здає ся, що німецкий канцлер спробує правити й при такім парляменті, числячи на те, що в национальних і економічних справах правительственна більшість скріпить ся приростом з национально-лїберального табору.

Новинки.

Львів, 29 січня 1912.

— Іменованя. Перший президент найв. Трибуналу судового і касацийного іменував секретаря ради в тім трибуналі дра Юліяна Романчука надворним секретарем.

— Відзначенє письменника. На зборах буковиньского просьвітного товариства „Руска Бесїда“ в Чернівцях дня 31 грудня м. р. іменовано дра Осипа Маковея, професора львівскої женьскої семінарії учительскої почетним членом сего товариства. „Нова Буковина“ так о тім донесить:

Так само приладив виділ на збори скромне сьвято в 50 роковини першого друкованого виданя творів соловія Буковини, Юрия Федьковича, якого материяли до житеписи і саму житепись у 2 обемистих томах зладив власне с. р. проф. др. Осип Маковей. Тому і задля виданя творів співака Буковини, Ізидора Воробкевича, яке зладив теж др. Маковей, головний виділ ухвалив одноголосно предложити зборам, щоби іменувати проф. дра Осипа Маковея почесним членом „Рускої Бесїди“, для якої він ще й з осібна написав книжочки про Федьковича, Ізидора і Григория Воробкевичів та й инше зовсїм безкористно. (Принято оплесками).

— Дрібні вісти. На загадочну хоробу в заведеню для божевільних в Черніацях заведуяало до 190 осіб, з того 80 доворців а 60 божевільних мужчин і 50 таких женщин. — У возах електричного трамваю знайдено полярес, в котрім був золотий перстінь, золотий ланцушок з девізками і фотоґрафією. Предмети ті можна відобрати в касї міского заведеня електричного. — У Львові має виходити гумористично - сатиричний 2-тиждевник „Оса“. Півpічна передплата має виносити 3 К. —

— Церков в Вербіжи нижнім під Коломиєю. В „Gazet-і Lwowsk ій“ ч. 8 з дня 28 січня 1812 р. знаходить ся слїдуюча записка: Мельник Григорий Семенюк з Вербіжа, в станиславівскім циркулї (в тих часах, видко, не було ще коломийского округа — циркулу — *Ред.*) виставив в лїтах 1809 і 1810 яко тесля власними руками і власним коштом нарохіяльний костел (треба очевидно розуміти „церков“, бо в Вербіжи костела нема і ніколи не було — *Ред*). в Вербіжи нижнім і поспраавляв за свої гроші всілякі звирди церковні. Є. В. Цісар зволив его за то надїлити вселаскавійше малим золотим цивільним медальоном заслуги. В шематизмі гр. кат. клира станиславівскої епархії знаходимо замітку, що церков у Вербіжи нижнім під Коломиєю збудована в 1808 р.

† Померли. О. Йосиф Трильовский, сьвященик-ювиляр станиславівскої епархії, парох в Будилові, снятиньского деканата, батько посла дра Кирила Трильовского, помер дня 26 с. м в 75-ім році житя з 51-ім сьвященьства.— О. Іван Сімеонович, парох в Лисци старім станиславівского деканата, помер дня 24 с. м. в 46 р. житя а 19 сьвященьства.

— Знов арештованє шпигуна. В грудни минулого року вештав ся по Перемишли в шпигуньских цілях якийсь Аксентій Яковлевич Лученко а зробивши там знимку з кількох фортів, приїхав до Львова і наймив собі помешканє в готели „Вірменьскім“, де подав, що називає ся Віктор Градецкий і єсть фризиром з Варшави. Звідси вислав він до Росиї звіт зі своєї діяльности і шкіци а відтак переніс ся до Бродів, де мешкав в готели Шапіра під іменем Николая Михайлова Хижняка. Інтелїґентний вигляд з лиця і факт, що він сипав грішми, звернули на него увагу поліциї. Догадували ся, що то не фризиер. Комісарият поліциї в Бродах перевів у него ревізию а вислїд єї був несподїваний. Крім всїляких компромітуючих записок знайдено у того „фризиера“ кілька шкіців кріпости, що до котрих признав ся, що то знимки перемиских фортів, призначені для росийского ґенерального штабу. Показало ся, що той Градецки Хижняк називає ся поправдї Лученко. Поліция відставила Лученка насамперед до вязниці в Золочеві а звідтам на жаданє австрийского ґенерального штабу до вязниці львівского суду карного.

— Самоубийства. Онгди по полудни около 5 год. всів на ул. Зибликевича до дорожки ч. 79 якийсь молодий мужчина і казав завести ся на стацию ратункову. Коли дорожкар минав вже площу Стрілецку, роздав ся в дорожцї вистріл. Перепуджений дорожкар здержав конї і отворив дверцї. На закровавленій подушці лежав вже неживий молодий мужчина, а коло него револьвер, з котрого ще дим ішов. Дорожкар завіз тїло на стацию ратункову, а там сконстатовано вже лиш смерть самоубийника. Із картючки, яка лежала на подушці, показало ся, що самоубийником був Адольф Френкель, студент другого року прав, син львівского адвоката. Що було причиною самоубийства, не знати. Тїло відставлено до інститута судової медицини.

З Тернополя доносять знов про таку подію: Вояк 55-го полку піхоти, Антін Бер, прийшов онгди до знакомого собі студента, походячого з того самого села і пішовши за стодолу, підрізав там собі бритвою горло. На поміч ряжко раненому завізвано міского лїкаря дра Гординьского, котрий обвязавши єму рану, казав відставити его до шпиталю. Бер мав сказати, що до самоубийства довела его брутальпість капраля тої компанії, при котрій він служив.

— За мантійство і фальшованє векслів ставав онгди перед судом в Берні на Мораві Кароль Корнфельд, котрого свого часу приставили були до Львова яко того мантія, котрий виманив буз 65 тисячів корон на фальшивий чек львівскої філії кредитового заведеня. Факту того не могли доказати і его відставлено назад до Берна, де ставав перед судом за обманьство на загальну суму 100.000 корон. Оборонець обжалованого підніс, що Корнфельд мав дістати провізії 50.000 корон, а крім того мав одружити ся з якоюсь панею з Відня, котра мала єму внести віно в сумі 300.000 корон. Отже обжалований не міг мати наміру обманювати і робити комусь шкоду. Суд відрочив справу в цїли справдженя фактів аж до слїдуючої сесиї.

селих сьвят! То чейже була найбільша безличність!

Вже хотів кинути бресквy сходами за хлопцем. Але нараз надумав ся. Атже хлопець не хотів его обидити. Він дав з щирого серця. Для бідної дитини була бресква великим дарунком... Він вернув до мешканя. Який добрий хлопець!

І в тій хвили доніс ся до него знов дїточий спів.

Прокурист Петерзен приловив себе на тім, що маячить.

Але чи то був справдї послугач з пральні? Атже такі хлопці не дають старим прокуристам брескви! Дурниці! Чейже ти не дитина Єнзен? Ні, то мусів бути справдї хлопець з пральні. Яка то мусить бути добра, люба дитина! А ти навіть не подумав о тім, аби єму подякувати, не говорячи вже о тім, аби єму що дати!

То була лиш дитиняча примха і квасна бресква, але они були осяяні якимсь святочним настроєм і цїлковито змінили сумовитий хід гадок старого... Він зовсїм вже забув, що повинен би гнївати ся на „сьвяточну балаканину“, ні, в сїй хвили думав лиш о тім, що єму хтось і до того бідний хлопець дав сьвяточний дарунок і зложив желаня.

Але хлопець повинен і від него щось дістати.

Взяв на себе пальто і сейчас пішов до пральні, де мали вже замикати.

Властителька пральні стрітила его з великим здивованям.

— Чи ваш послугач є?

— Християн? Ні, пане прокуристе; ви були послїдні, куди він мав іти. Але чей він не зробив нічого злого? То такий добрий хлопець.

— Так, добрий хлопець — дуже добрий хлопець! Гм! Я хотів — гм! Коби я знав, чи міг би єму зробити на сьвята яку приємність. Знаєте его відносини?

— О, так! Мати его вдовиця і мешкає при Стрілецкій улици на Нерребро. Она шиє для якогось склепу, але в такій порі як тепер не богато можна заробити.

— Отже она бідна, як здаєть ся.

— О, бідна.

— Чи то працьовита, порядна женщина?

— Очивидно. Хоч одіж Християна витерта і зношена, то все таки она дбає о те, аби все була ціла і чиста. Не можна ні о ній ні о хлопци нічого иншого сказати, як лиш добре.

— Так? Дякую вам.

Відтак записав собі прокурист адресу і пішов.

— Гм! Одіж хлопця витерта і зношена. Постараємо ся тому зарадити.

Він зайшов до склепу з одежию.

— Чи можу тут купити одїнє для хлопця? Але я не маю его з собою. Він середного росту і досить худий?

Дали єму то, що хотів і коли спаковано сорочки, штани, панчохи, сурдут і плащ, зробив ся з того досить великий клунок; бо кілько разів прокуратор хотів платити, все пригадував єму услужливий купець, що ще се й те було би для хлопця потрібне і пан Петерзен брав всьо.

Склеповий хлопець одержав приказ занести клунок на улицю Стрілецку і — на диво — прокурист дав єму за дорогу і то так богато, що хлопець аж зачудував ся.

(Конець буде).

Господарство, промисл і торговля.

Економічно-господарский курс у Львові.

За ініціятивою економічно-господарского Кружка III. Секції У. С. С. уладжує Товариство „Сільский Господар“ у Львові з днем 15 лютого с. р. 7-тижневий безплатний курс економічно-господарский для львівскої інтеліґенциї без ріжниці пола і віку, а передовсім для студентів висших шкіл і урядників наших економічних інституций, зі слідуючою програмою:

15 лютого: Др. Евген Олесницкий: Інавгураційний виклад про потребу економічного образованя; — др. Михайло Коцюба: „Рільниче шкільництво в Галичині“.
16 лютого: проф. Роман Залозецкий: „Промислове шкільництво в Галичині“.
20 лютого: проф. Шухевич: „Домові промисли в Галичині“.
22 лютого: Я. Литвинович: „Рільнича кооперация зі специяльним узглядненєм Галичини“, часть I.
23 лютого: Я. Литвинович: то само, часть II.
27 лютого: Іван Петрушевич: „Торговля в Галичині“.
29 лютого: Іван Петрушевич: „Торговельне спільництво зі специяльним узглядненєм галицких обставин“.
1 марта: Іван Филипович: „Кредитова кооперация“.
5 марта: Богдан Дуткевич: „Господарске значінє закона о стоварищенях заробково-господарских і закон з року 1906“.
7 марта: Сидір Кузик: „Характер і видатність рільної господарки в Галичині“, ч. I.
8 марта: Сидір Кузик: то само, ч. II.
12 марта: Никола Творидло: „Найновійші поступи в рільничій господарці“.
14 марта: Стефан Онишкевич: „Рільнича асоцияция“.
15 марта: Андрій Жук: „Клясові противеньства і кооперация“.
19 марта: Евген Нагірний: „Будівельна кооперация і будівельний закон“.
21 марта: Ярослав Колтунюк: „Розвиток, ціль і значінє асекурациї“.
22 марта: Андрій Корнелля: „Економічне значінє меліорациї“.
26 марта: о. Тит Войнаровский: „Економічне і національне значінє парцеляциї“.
28 марта: др. Евген Олесницкий: „Основи аґрарного питаня і аґрарної політики“, часть I.
29 марта: др. Евген Олесницкий то само, ч. II.
2 цьвітня: др. Евген Олесницкий, то само, часть III.

Загальна ціль сего курсу заінтересувати слухачів економічними справами і спонукати їх до студий над економічними питанями та до практичної діяльности в економічній области. З осібна має курс на цїли познакомити слухачів з фактичним станом економічних відносин в краю, з економічною діяльностию державних і публичних орґанів і їх значінєм, формами і результатами економічної самодіяльности суспільности в краю та иншими задачами в сій области.

Виклади відбувати ся будуть 3 рази на тиждень а то ві второк, четвер і пятницю, від 6—7 годинп вечером, при чім по кождім викладі відбувати ся будуть півгодинні інформацийні гутірки.

З огляду на се, що відповідно до числа зголошених мусить ся вишукати відповідну салю на виклади, просимо всіх, що хотять взяти участь в сїм курсї, записувати ся в канцелярії товариства „Сільский Господар“ при ул. Академічній ч. 26 у п. С. Маґаляса щоденно між 12 а 1 годиною, найдальше до 10 лютого с. р.

Про місце викладів оголосить ся пізнїйше.

За Головний виділ Товариства „Сільский Господар“ у Львові: *Др. Евген Олесницкий*, голова. *Др. Григорий Величко*, секретар.

Телеґрами.

Берлин 29 січня. По торжестві хресту четвертого сина німецкого наслідника престола, котрому дано імя „Фридрих“, Архикн. Франц Фердинанд відбув довшу конференцию з цїсарем Вільгельмом а в ночи від'їхав до Відня.

Константинополь 29 січня. Міністер війни відвідав француского амбасадора і висказав подяку за становище, яке заняла Франция в справі корабля „Мануба“.

Пекін 29 січня. Вутінґфанґ завізвав телеґрафічно трон, щоби ще нині абдикував. Завтра має ся розпочати на ново борба революціоністів з цїсарскими войском. Правительство бажає продовжити роз'ем.

Льондон 29 січня. До „Daily Telegr.“ доносять з Пекіну, що в Мукдені в послідних 5 днях виконано 32 замахів динамітових і револьверових.

Ґваякіль 29 січня. Заворушена товпа впала вчера до вязниці в Квіто і убила пятьох визначних революціоністів.

Париж 29 січня. Звістний комедіописатель Біссон помер сеї ночи проживши 64 літ.

Мадрит 29 січня. Близько Азорских островів розбив ся пароплав „Querubie“. Богато людий згинуло.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. і

для часу середно-европейского

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·39**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденно, †) до Мшани.
До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·44, 11·13.
†) до Красного.
До Чернівець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, 2·50, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.
До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·56, 11·35.
§) Від 16/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.
До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·42, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6·00.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.
До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, **9·09**, 11·33.
†) До Красного.
До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.
До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний двірець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·3***, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.
З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.
З Чернівець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·55, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова †) з Коломиї.
З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·12§), 11·08
§) Від 16/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.
З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.
З Яворова: 8·15, 4·30.
З Підгаєць: 11·15, 10·20.
З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.
З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.
Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні Б. [illegible] під зарядом І. [illegible]. (Телефона ч. 537).